

De raade altsaa kun over smaa Midler, og det er derfor, de henvende sig til Lovgivningsmagten om Støtte. Jeg skal gøre opmærksom paa, at Foreningen og dens Formaal er varmt anbefalet af en Række ansete Mænd, særlig henhørende til Lægestanden. De anbefale paa det bedste Andragendet til Folketinget, og det samme gør min ærede Medforslagsstiller og jeg.

Justitsministeren (Alberti): Jeg har ikke fundet Anledning til at efterkomme det Andragende, der er indkommet fra Foreningen „Boserups Minde“, og finder fremdeles ikke, at der er nogen Anledning dertil. Forholdet er jo det, at alle disse forhenværende Tuberkulosepatienter, der her kræve Bidrag til deres Forening, ere fra et enkelt Sanatorium, der tilhører Københavns Kommune, hvor kun Patienter fra denne Kommune kunne finde Optagelse. Først og fremmest finder jeg, at vi maa have det Spørgsmaal løst, hvilke Tuberkulosesanatorier der skal have Støtte af Staten, og søge at fyldestgøre denne Op-gave. Naar vi have gjort det, ydet Bidrag fra Statens Side til Helbredelse af tuberkuløse, kunne vi som andet Led i denne Sag komme til at tale om, hvorvidt der kan være Rimelighed for Staten i at bidrage til en Efterkur for de tuberkuløse, eller i alt Fald til at mildne deres Kaar efter deres Helbredelse. Men selv om man nu vilde betragte det som noget paa Forhaand givet, at Staten skulde tage denne Opgave op, hvad jeg ingenlunde er sikker paa, vil man dog alligevel standse over for det Spørgsmaal, om Staten skal yde Bidrag til tidligere Patienter fra et Sanatorium, som Staten ikke understøtter. Jeg tror derfor, at det ærede Medlem har holdt sin Tale paa et forkert Sted, han skulde have holdt den i Københavns Kommunalbestyrelse. Det vilde have været ganske naturligt, om Københavns Kommunalbestyrelse efter alle de fortrinlige Grunde, som det ærede Medlem fremførte, foruden at yde Stadens Indbyggere Ophold paa billige Vilkaar paa Stadens Sanatorium ogsaa søgte at lindre deres Kaar bagefter. Men naturligvis for en god Kommunalmand er det jo altid lettere at skære en bred Rem af Statens Ryg.

Ellinger: Det forekommer mig, at det Argument, den højtærede Minister nu førte i Marken over for Foreningen „Boserups Minde“, er noget svagt, thi hvis den ærede Minister vilde stille sig paa det Standpunkt, at Statskassen overhovedet

ikke skulde understøtte nogen Institution, til hvis Benyttelse der kun er begrænset Adgang, tror jeg, vi komme til at stryge en uhyre Mængde Poster paa Finansloven. Nu er det tillige saaledes, at der er givet Bestyrelsen i „Boserups Minde“ Bemyndigelse til ogsaa at understøtte Folk, der have været paa andre Sanatorier end Boserup, hvilken Bemyndigelse sikkert om ganske kort Tid vil blive optagen i Lovene. Dernæst tror jeg heller ikke, at den ærede Minister har Ret i at sætte den skarpe Grænse mellem at blive helbredet for Tuberkulose og være Rekonvalescent, en saadan skarp Grænse findes ikke over for en Sygdom af den Art, det er ganske umuligt at sige: Nu er denne Mand helbredet, og nu kan Rekonvalescens være af Betydning for ham. Det glider let over i hinanden. Det gælder for disse Folk om at leve under saa gunstige Kaar som muligt for at blive befriet for de sidste Spirer af denne Sygdom. Naar den højtærede Minister talte om at skære en bred Rem, det var formodentlig af Statskassen, vil jeg dog gøre opmærksom paa, at det er en meget smal, uhyre tynd Strimmel, hvormod der her er Tale. Det er jo saaledes, at vort Samfund gerne træder støttende til i Tilfælde som disse, og den private Hjælp vil ganske sikkert heller ikke udeblive over for en Forening som denne. Men denne Forenings Medlemmer og Bestyrelse ere jo alle sammen fattige Folk, og det er nu en Gang saa, at naar en Bestyrelse, der fremtræder med et Opraab, bestaar af ganske, for det store Publikum, ubekendte Folk, have de altid svært ved at faa Tag i Publikum. Anderledes, om de havde nogle af dem i Bestyrelsen, der rage noget op i Samfundet. Jeg antager nu, at Foreningen vil være overordentlig tilfreds med et saa ringe Beløb som f. Eks. 500 Kr. aarlig, hvilket jo ikke kan siges at være nogen bred Rem, disse 500 Kr. betyde vel alt i alt ikke meget over for det overordentlig prisværdige og store Formaal, som denne Forening har sat sig. Men dette, at Staten, for saa vidt den ellers finder, at Foreningens Formaal og hele Organisation er fornuftig, yder den selv en ringe Støtte, vil være et mægtigt Stød fremad for dens hele Virksomhed; den faar derved en Anerkendelse, som er af den største Betydning ud over, hvad de 500 Kr. ere værd. Derfor forekommer der mig ikke at være Grund til at stille sig saa fuldstændig afvisende, i Særdeleshed, naar man tager med i Betragtning den Udvidelse af Foreningens Virksom-